

Személyes hitvallás szorongató időben

Bevezető gondolatok

A keresztény emberek többségének a hitvallásról az Apostoli hitvallás jut az eszébe. Akik jártasabbak a kereszténység tanításában, azok a Niceai (Nikeai), esetleg az Athanasius-féle hitvallásra is gondolhatnak. Ezek a kereszténység első évszázadaiban születtek. Mindegyiknek közvetett előzménye a péteri hitvallás: „*És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.*” (Jn 6,69 – Károli-fordítás)

Az egyetemes keresztény hitvallások, melyeket minden keresztény felekezet vall, mindig kihívásokkal terhes időkben születtek. Olyankor, amikor fennállt a veszélye annak, hogy a kereszténység alapját képező tanítások téves irányt vesznek, majd egészen háttérbe szorulnak.

Korunkban elsősorban észak-amerikai egyházak, keresztény közösségek tartják fontosnak, hogy hitvédelmi okokból hitvallásokat fogalmazzanak meg. A mi időnkben, az ezredforduló előtt és után, jellemzően nem a felekezetek közötti tanításbeli különbségek miatt, hanem a csaknem minden keresztény felekezetet megosztó, homoszexualitással, társadalmi nemmel (gender), házassággal és családdal kapcsolatos kérdések miatt születnek hitvallások.

Támadás a teremtés ellen

Két évezreden keresztül annak lehettünk tanúi, hogy a „Világlélek”, más néven „istenellenes erő” Krisztus megváltói munkáját támadta vagy bagatellizálta. Ez azzal kezdődött, hogy a Megváltót a legkülönbözőbb módokon el akarta téríteni a kereszttől, ami pedig az ember büntől, haláltól és kárhozattól való megszabadulásának egyetlen megoldása. Miután ez nem sikerült, az Egyház Krisztusról szóló tanítását akarta számos alkalommal kisiklatni. A korai kereszténység időszakában akkor születtek az egyetemes hitvallások, amikor Jézus Krisztus személye és ezzel a megváltás útja körül alakultak ki kérdések és téves tanítások. A hangsúly Krisztusról másfelé tolódott el. Ez a veszély napjainkban továbbra is fennáll.

Korunkban annak lehetünk tanúi, amire azonban a korábbi évszázadokban és évezredekben nem volt példa: az istenellenes erő a teremtést, a teremtési rendet támadja.

A Világlélek azt mondja, hogy:

1. Isten – ha egyáltalán létezik – nem teremthette az embert, vagy ha mégis, akkor sem kell a Szentírásban leírt rendet komolyan venni;
2. nemcsak férfi és nő létezik, hanem vannak más, ezektől független társadalmi nemek is (genderek – most éppen 72-nél tartunk);
3. a biológiai nemek – a kromoszóma-rendellenességektől eltekintve – egészséges embereknél is megváltoztathatók;
4. nemcsak férfi és nő élhet együtt, hanem azonos neműek is;
5. nemcsak a házasság létezik mint elfogadható együttélési forma, hanem számos más is;
6. a család a házassághoz hasonlóan relativizálható;
7. a magzat nem ember, csak egy „kezdemény”, ezért sorsáról szabadon lehet dönteni, akár egészen a születése pillanatáig.

A Világlélek módszerei

Az istenellenes erő minden népnél, minden keresztény felekezetenél, minden társadalmi csoportnál, minden korosztálynál és minden embernél támad:

- a kultúrán keresztül: filmekben, könyvekben, a képzőművészetben;
- a pártok politikai befolyásán keresztül;
- társadalmi, civil szervezeteken keresztül;
- gazdasági, pénzügyi befolyással;

- a szervezeti egyházakban szolgáló klerikusok és laikusok meggyőzésével a Biblia téves magyarázatain keresztül;
- az útjában állók félreállításával vagy konkrét büntetésével.

Módszerei lehetnek többek között: érzékenyítés, fenyegetés, jutalmazás, statisztikai számok manipulálása, a megtérés és életújulás eredményeként bekövetkezett életforma-változás tagadása.

Isten így szólt, és szól ma is az emberiséghez: *„Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhetsz...”* (5Móz 30,15;19–20a)

Isten nem azt mondja, hogy az ember döntse el, mi a jó és a rossz, mi tartja életben és mi vezet a lelki halálba. Ezt Ő tudja, ez az Ő hatásköre. Az embernek a kettő közül kellene választania. Vagy legalább belátnia és megvallania, hogy még erre is képtelen, és ezért Isten Jézus Krisztusban adott segítségét kéri és fogadja el.

A ma embere maga akarja eldönteni, mi a jó, és mi a rossz. Felülbírálja azt, amit Isten már kijelentett. Így akar az ember Isten helyébe lépni, istenné lenni.

Szomorú helyzetkép

- Ázsia és Afrika számos országában nyílt keresztényüldözés folyik.
- Európában nő a keresztényellenesség.
- Olyan állami törvényeket vezetnek be, melyeket a korszellem diktál.
- Európában a keresztény és egyetemes emberi értékekkel kapcsolatban tömegméretű az elbizonytalanodás.
- Az egyházak behódolása a korszellemnek már nem csak szórványjelenség.
- Ahol eddig tabunak számított, az egyházakban és a gyermekek korosztályában is megkezdődött az érzékenyítés.
- Ma már több európai országban élnek egyének és működnek cégek megfélemlítésben, és egzisztenciájukat féltve hallgatnak.
- Az egyházak belső törvényeinek átírása számos felekezetenél és országban megkezdődött, illetve megtörtént.
- Elkezdődött a Biblia igazságaihoz ragaszkodó, azokról tanúságot tevő papok, lelkészek, laikus személyek egyházi figyelmeztetése és számonkérése, valamint büntetőjogi felelősségre vonása, állami törvények alapján.

Hitvallás

– Vallom, hogy ami az értelem hatáskörébe tartozik, abban az embernek szabad akarata, szabad döntése van.

– Vallom, hogy Isten cselekvéseit illetően, mint a teremtés, megváltás, megszentelés, gondviselés, és a hit dolgaiban az embernek nincs szabad akarata, döntési joga. (Az első két ponthoz lásd Luther tanítását a szabad akaratról.)

– Vallom, hogy a teremtési renddel, a megváltással, a megszenteléssel és a gondviseléssel – azaz a hit dolgaival – kapcsolatban csak Isten mondhatja meg, hogy mi a jó, és mi a rossz, mert ez isteni jogkör (vö. 1Móz/Ter 2,16–17).

– Vallom, hogy a teljes Szentírás Istentől ihletett, melyet „törékeny cserépedényeken”, azaz embereken keresztül ajándékozott az emberiségnek.

– Vallom, hogy Isten a teremtés, a megváltás, a megszentelés és a gondviselés ajándékaiban üdvösségünket készítette elő, és ezen kívül a boldog földi élet lehetőségét is. Ezeket erkölcsi és etikai törvényei által tartja fenn az emberek életében.

– Vallom, hogy a bukott angyal, a sátán, mindenben és mindenkor Isten ellen tör, és a célja, hogy teremtménye, az ember, vele együtt bukjon. A sátán mint „istenellenes erő” a korszellem és „világlélek” álarca mögött rejtőzik.

– Vallom, hogy a bűneshétől kezdve Jézus Krisztus földi megjelenéséig a sátán fő munkája az ember eltérítése volt Istenétől. Ez a Jézus Krisztusban adott isteni megoldás, a megváltás után annak tagadásával, bagatellizálásával egészült ki kétezer éven keresztül. Korunkban pedig e két sátáni működés a teremtés tagadásával vagy tökéletlenségének hangoztatásával vált teljessé.

– Vallom, hogy az ember a teremtés, a megváltás és a gondviselés isteni ajándékait és megoldását csak megtérése, újjászülése és megszentelődése után értékelheti hittel befogadható teljes valóságában.

– Vallom, hogy a megszentelődés Isten Lelkének munkája az emberben, melynek lényege, hogy Isten a maga számára elkülönít (szent = elkülönített). Az ember semmit nem tehet a megtéréséért, újjászüléseért, megszentelődéséért, de ellene annál többet.

– Vallom, hogy a sátán munkája az emberben, hogy azt sugallja: „Te vagy az Isten”. Ennek az eredménye az individualizmus és az egoizmus mérhetetlen elterjedése és növekedése.

– Vallom, hogy korunkban a sátán munkája a legszembetűnőbben a kereszténység ellen irányul, melynek megnyilvánulásai:

- nyílt keresztényüldözés (lásd az OpenDoors jelentéseit);
- burkolt keresztényellenesség (például világszervezetek, mint az ENSZ, valamint egyes nyugati kormányok, illetve civil szervezetek, alapítványok részéről);
- egyes magukat kereszténynek tartó szervezeti egyházak behódolása a világi elvárások előtt (lásd német, skandináv és holland egyházak egy része);
- a hitvallók megbélyegzése, kirekesztése, hátrányos helyzetbe hozása munkahelyeken, iskolákban, a politikában;
- a magukat kereszténynek tartó szervezeti egyházak részéről a hitvalló papok, lelkészek fegyelmi eljárás alá vonása (lásd Svédországban, Svájcban, Kanadában);
- világi hatóságok által büntetőeljárás indítása hitvalló klerikusok és laikusok ellen (lásd Svájcban, Svédországban, Finnországban, Németországban);
- a ma még keresztényellenességben nem érintett országok szervezeti egyházainak hallgatása hamis álláspont eredményeként: „mások belügyeibe nem szólunk bele” (lásd közép- és kelet-európai országok egyes szervezeti egyházait);
- a nemzetközi keresztény szervezetek hallgatása vagy erőtlenségek megfogalmazásai (lásd a Vatikánt, a Lutheránus Világszövetséget, a Református Egyházak Világszövetségét, az Anglikán Közösséget).

– Vallom, hogy az élet a fogantatással kezdődik, melyet az istenellenes erő meghazudtol, és ezzel a megszületés ellen támad, elsősorban az egykor kereszténynek mondott világban.

– Vallom, hogy a teremtés rendje szerint két emberi nem létezik: női és férfi. Isten a nőt és a férfit a maga képmására teremtette (1Móz/Ter 1,27). A keresztényeknek teljes szeretettel, irgalommal és tisztelettel kell fordulni azok felé, akik fizikailag más szexuális adottságokkal születtek, de az ő helyzetüket nem lehet mintaként, választható lehetőségként propagálni. A homoszexuálisok és transzneműek felé hirdetni kell az életváltás lehetőségét.

– Vallom, hogy a kromoszóma-rendellenességek miatt végzett nemi korrekciós műtétek kivételével bűnös törekvés eredménye a nemet változtató műtétek elvégzése. A fiatalok esetében pedig a szülők, a nevelők, az orvosok és a törvényhozók kifejezetten bűnt követnek el, amikor ezt engedélyezik vagy egyenesen támogatják.

- Vallom, hogy a Biblia tanításából leszűrhető az az igazság, hogy Isten a bűnt gyűlöli, de a bűnöst olyannyira szereti, hogy egyszülött Fiát, Jézus Krisztust adta érte, aki magára vette az ember bűnét és odaadta az Ő szentségét és tisztaságát (lásd Luther csere-fogalmát).
- Vallom, hogy a homoszexualitás terjedése nem változtat az isteni renden. Emögött is a bűn rejtőzik; akár korábbi családi erőszak, élelmiszer- vagy gyógyszeradalékok, a divat, a média vagy tömegpszichózis hatása.
- Vallom, hogy Isten a homoszexuális embert is szereti, és ahogy a többi embernek ad megoldást, úgy az azonos neműhöz vonzódónak is, mégpedig személyre szólót, amely az Ő teremtetési rendjével nem ellentétes. Ennek megfelelően létezik végleges szabadulás a homoszexualitásból a heteroszexualitás irányába, vagy Isten erőt ad a cölibátushoz és a naponkénti harchoz.
- Vallom, hogy a házasság Isten rendjének része, amit Jézus Krisztus külön megerősített. Ennek megfelelően házasság csak férfi és nő közötti szövetség lehet. Isten ezt az együttélési formát áldotta meg (vö. 1Móz/Ter 2,18.24; Mt 19,4–6).
- Vallom, hogy a család Isten ajándéka, a társadalom legkisebb és legerősebb építőköve. Éppen ezért van a sátán támadásainak kitéve, mivel nem az individualizmust és a féktelen fogyasztást erősíti.
- Vallom, hogy a gyermekek nevelésének elsősorban a családban kell történnie, azt a társadalom csak legvégső és kivételes esetben helyettesítheti.
- Vallom, hogy a keresztény etikával ellentétes iskolai nevelés és oktatás a sátán próbálkozásainak nyújt terepet.
- Vallom, hogy életünk végének meghatározása Isten kezében van, aki az élet védelmében eszközöket adott arra hivatott embereknek; orvosoknak, ápolóknak. Az ember élet és halál kérdésében nem kapott jogokat Istentől.
- Vallom, hogy a szervezeti egyházak nem fedik a lelki Egyházat, ellenben annál lelkibbek, minél nagyobb átfedésben vannak azzal.
- Vallom, hogy a szervezeti egyházaknak küldetésük van a világban, ez pedig nem lehet a legkisebb mértékben sem összhangban a Világlélekkel.
- Vallom, hogy az egyházaknak nemcsak a keresztényüldözést látva kell megszólalniuk, hanem a burkolt keresztényellenesség jelenségeit észlelve is. Ha ezt nem teszik, akkor cinkosok; „vétkesek közt cinkos, aki néma”.
- Vallom, hogy az a szervezeti egyház előbb vagy utóbb megszűnik egyháznak lenni, amely a Világlélekkel és előretolt helyőrségeivel – kormányok, világszervezetek, civil szervezetek – a Szentírás és a hitvallások rovására kompromisszumokat köt.
- Vallom, hogy a kevesebb több; azaz a Bibliától, az egyetemes hitvallásoktól és az adott felekezet hitvallásától eltérően tanítóktól, igemagyarázóktól jobb megválni, mint a pap- és a lelkeszhiányra hivatkozva megtartani őket hivatalukban.
- Vallom, hogy a szervezeti egyházak jogalkotó szerveinek nem szabad a Bibliával és a hitvallásokkal ellentétes döntéseket hozniuk.
- Vallom, hogy a szervezeti egyháznak le kell lepleznie a sorai között a Világlélekkel kompromisszumra kész, alig észrevehetően hatni igyekvő érzékenyítést.
- Vallom, hogy a szervezeti egyház sajtója nem tarthatja az egyenlő távolságtartás világi elvárását, mert biblikus szempontból egyoldalúnak kell lennie.
- Vallom: „*Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.*” (2Pt 3,9)